

I Loven af 30te Mai 1856 hedder det om Indtægterne saaledes: „Ligesom samtlige paa Normalbudgettet opførte Indtægter, med Undtagelse af den tiende Indtægtspost“, o. s. v. Her er altsaa en Undtagelse med Hensyn til den tiende Indtægtspost.

Jeg skal dernæst gaae over til det egentlige Spørgsmaal, som foreligger, nemlig angaaende Forstaaelsen af den anden Passus i § 6 af det foreliggende Finantsforslag eller, om man vil, § 4 i Grundlovsbestemmelsen. Den meget ærede 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreis (Andræ) henviste med Hensyn til Fortolkningen heraf til den slesvigiske Forsamling. Jeg troer nu, at i Almindelighed vil man kun have at søge saadanne Fortolkningsmidler uden for en Lov selv, forsaavidt Ordene deri ere utydelige. Mig forekomme de ikke at være utydelige, men dersom man skal gaae til den slesvigiske Forsamlingslov som Fortolkningsmiddel, da maa det dog erindres, at, saaledes som Forholdet er ordnet med Hensyn til Fællesudgifterne eller det Tilskud, som Slesvig har at gjøre til Fællesfinantserne, da er det ordnet paa en ganske anden Maade end med Hensyn til Kongeriget. Saavidt jeg erindrer, var det de Ord, som den meget ærede Landsthingsmand støttede sig til, at det var kun Udredelsesmaaden; men ikke Summen, hvorom den slesvigiske Forsamling havde at ytre sig. Men det maa erindres, at lige strax, efter at det er bestemt, at de 17 pCt. ere at afholde af Hertugdømmets særlige Intrader, saa hedder det: „ere disse efter Fradrag af vort Hertugdømme Slesvigs særegne Forvaltningsudgifter ikke tilstrækkelige til at dække de 17 pCt., vil det Manglende være at udrede“. Her ere altsaa de særegne Udgifter for Slesvig trukne fra; dem skal der tages Hensyn til; hvorimod der for Kongerigets Vedkommende ikke er at tage Hensyn til, hvorvidt dette kan afholde sine egne Administrationsudgifter, eller ikke. Det forekommer mig derfor, at naar Forholdene ere ordnede saa aldeles forffjelligt, da gaaer det ikke vel an at paaberaabe sig det ene som Fortolkningsmiddel. Det Hovedargument, som er blevet anført, saavidt jeg har opfattet det, med Hensyn til den opstillede Fortolkning, er

det Bage og Utydelige i Grundlovsbestemmelsens § 4, idet man ikke let kunde komme paa det Rene med, hvad det egentlig skulde være, naar det hedder, at det, hvormed Fællesudgifterne maatte overstige Fællesindtægterne, skal tilskydes, og denne Deel udredes, naar den forfalder, og, i Tilfælde af Forsømmelse, forløbs fradrages Kongerigets særlige Indtægter. Det forekommer mig ikke, at der deri egentlig er nogen Utydelighed; men det, som hovedsagelig blev paavist, det var, at man kom ind paa den administrative Vilkaarlighed, at det vilde beroe paa Fællesfinantsministeren, naar han vilde indtræve disse Bidrag, ja, det blev endog paaberaabt som en Consequens, at Fællesfinantsministeren kunde indfordre dem uden Hensyn til, om Kongerigets Forvaltning der ved kunde bestaae. Jeg frygter aldeles ikke for denne Consequens; jeg troer, at, naar man seer lidt nærmere til, har den ikke synderligt at betyde. Fællesfinantsministeren ophører ikke at være Medlem af Statsraadet, fordi han er Fællesfinantsminister; for de Beslutninger, som der blive tagne, navnlig ogsaa med Hensyn til dette Spørgsmaal, er han ogsaa med at vele Ansvarer. Men set ogsaa, at en Finantsminister havde den Indskydelse i Statsraadet, at han fik de andre Fællesministre til at tiltræde sin Mening, og at de saaledes overstemte Kongerigets særlige Ministre, hvad vilde da see? Den uundblivelige Folge vilde være, at Kongerigets særlige Ministre traadte ud, og det vilde være en Umulighed at faae Andre til at overtage de ledige Portefeuller. Jeg troer derfor, at denne Consequens er en Umulighed. Det forekommer mig dernæst, at man ved at fortolke Lovstedet har aldeles overseet de to vigtige Ord, som findes deri: „forfalde“ og „Udgift“. Nu har man sagt: Ja, man kan ikke vide, naar disse Udgifter forfalde; det maa altsaa være Fællesfinantsministeren, som bestemmer deres Forfaldstid. Men man har overseet, at de fleste af disse Udgifter have deres lovbestemte Forfaldstider, det er slet ingen Hemmelighed, naar de forfalde; det er i Reglen ifølge Lov eller ifølge Contract. Jeg skal blot bede at kaste et Blik paa Statsbudgettet for 1856—57. Jeg skal ikke opholde med mange Tal, men blot nævne,